

КНЯЗЪ СИМЕОНЪ

Предъ желѣзната врата на двореца се бѣха струпали хора.

— Какво гледате? — попита една жена, като се присъедини къмъ навалищата.

— Князчето, — отвърна високъ селянинъ. — Чакаме да го видиме.

— Кжде е?

— Сега зави задъ жгъла на сградата, — отвърна единъ ученикъ, — Ще се върне. Разхожда се съ възпитателката си по двора.

Навалищата растѣше. Надойдоха още деца.

— Ето го, ето го! — завикаха наоколо.

Всички впериха очи въ малкия князь. Царското момченце се обърна и погледна къмъ децата, които бѣха се натрупали до вратата. То хвана възпитателката за ржка, заговори нѣщо и посочи къмъ децата.

— Иска да дойде при насъ, — рече едно момиченце.

— Иска, но нѣма да го пустнатъ.

— Вижте, вижте, гледа нагоре къмъ прозореца!

— Търси баща си, да иска разрешение, — пошегува се ученикътъ.

Но шегата излѣзе истина.

Прозорецътъ се отвори. Показа се царътъ. Мжже, жени, деца завикаха „ура“. Царь Борисъ каза нѣщо на възпитателката, и тя пустана ржката на престолонаследника. Той затича пѣргаво къмъ

вратата. Възпитателката трѣгна по дирѣ него.

— Иде, иде, ура! — завикаха децата.

— Самъ пожела да дойде при насъ, — добави нѣкой. — Сърдцето му отсега го влѣче къмъ народа.

Малкиятъ князь се спрѣ предъ децата.

Високиятъ селянинъ, който бѣше излѣзълъ най-отпредъ, подаде ржка на престолонаследника и рече:

— Господь здраве да ти дава! И ти си народно князче като баща си. Елате, бре деца! Радвайте се на това хубаво юначе! То самò иде при васъ. Вие ще му бждете народътъ, когато стане славенъ царь, по-славенъ отъ царь Симеона!

Децата извикаха отново „ура“. Малкиятъ князь застана мирно и отдаде честь.

Царь Борисъ гледаше отъ прозореца и сладка радостъ изпълняше сърдцето му.